sah do vnitřních záležitostí obce, proti němuž může se obec, zastoupená starostou, brániti v postupu instančním. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

§ 21 zák. čl. XXII:1886, vypočítávaje práva obcí, vydávání vysvědčení chudoby pro získání práva chudých mezi nimi neuvádí, a nelze tuto činnost ani subsumovati pod péči o chudinství, obci podle § 21 odst. g) náležející. Z toho by plynul úsudek, že vydávání vysvědčení chudoby pro nabytí práva chudých nebylo dáno obcím jako jejich právo autonomní, t. j. v samostatné působnosti jejich, nýbrž bylo jim uloženo jako jejich povinnost součinnosti ve správě státní (§ 2 zák. čl. XXII:1886).

Stížnost se arci dovolává pro své stanovisko opačné ustanovení pol. 85 bodu 12 uherské poplatkové sazby, platné na Slovensku a Podkarpatské Rusi, avšak podle tohoto předpisu vysvědčení chudoby, vystavené obcí, musí býti potvrzeno úředníkem vrchnosti. Při této právní úpravě nelze nijak míti zato, že by šlo o autonomní právo obce, neboť by bylo nesnadno uvésti s tímto domnělým právem v soulad text citovaného ustanovení, podle něhož musí býti vysvědčení potvrzeno od orgánu státní správy, který stojí zcela vně organisace obecní. Sluší tedy vycházeti z toho, že vydávání vysvědčení chudoby jest obcím uloženo jako jejich povinnost součinnosti ve správě státní.

Avšak nařízení týkající se správy státní a municipální, vydaná vládou, municipiem a jejich kompetentními orgány, nesmí obec činiti předmětem debaty a je povinna bezpodmínečně je vykonati (§ 30 zák. čl. XXII:1886). Neliší se tu tedy postavení obce, resp. starosty obce za výkon nařízení zodpovědného (§ 89 zák. čl. XXII:1886) podstatně od postavení úřadu podřízeného vůči úřadu nadřízenému. Mohou tedy nařízení ona v postupu instančním nařikati právě tak málo, jako může úřad hierarchicky nižší napadati příkazy úřadu hierarchicky vyššího. Právem proto zemský úřad, který podle § 10 správ. řádu vlád. nař. č. 8/1928 Sb.) zkoumá z moci úřední i svou kompetenci jako úřadu odvolacího, odvolání města Berehova jako nepřípustné odmítl. V důsledku toho neměl nss ani důvodu, ani možnosti, aby se věcně zabýval otázkou, kdo je povolán jménem obce vydávati vysvědčení chudoby, a musil stížnost zamítnouti.

Č. 13.027.

Pojišťovací právo: Podnikatelem podle § 11 úrazového zákona není osoba, jež půjčí zařízení zasilatelského podniku jeho majiteli, není však zúčastněna na celém výtěžku tohoto podniku.

(Nález z 26. října 1937 č. 15.040/37.)

Prejudikatura: Boh. A 7995/29, 12.646/36.)

Věc: Josef K. v Jihlavě proti rozh. zem. úřadu v Brně z 6. listopadu 1934 o úrazovém pojištění.

Výrok: Nařikané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Výměrem úrazové pojišťovny dělnické v Brně z 22. srpna 1934 byl st-l uznán podle § 23 úrazového zákona spolupodnikatelem podniku »zasilatelství Ericha S.« v Jihlavě.

Námitkám, které podal st-l proti tomuto výměru, nevyhověl zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím, vysloviv v podstatě, že st-l který koupil ve veřejné dražbě inventář zasilatelství Ericha S. a zapůjčil jej bezplatně a bezúročně jmenovanému svému příbuznému, aby mu umožnil existenci, nese risiko podnikání, t. j. možnost poškození a zničení inventáře, jehož je vlastníkem.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá st-l, že nař. rozhodnutí se příčí ustanovení § 11 úrazového zákona, neboť provozování zasilatelství, o něž jde, neděje se na účet st-lův, on není na jeho provozování vůbec zúčastněn, nemá z něho žádného zisku a není zúčastněn na ztrátě z provozování tohoto podniku. Ustanovení pak § 11 odst. 3 téhož zákona, podle něhož vlastníci silostrojů přicházejí v úvahu jako podnikatelé, nelze v tomto případě analogicky použíti a tvrditi, že st-l jako majitel koní a vozů do podniku zapůjčených je podnikatelem. O této námitce uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, lze-li st-le ve smyslu úrazového zákona považovati za spolupodnikatele podniku zasilatelství Ericha S., jež bylo v celém rozsahu pravoplatně uznáno za podnik podrobený úrazovému pojištění a v katastru pojišťovny zapsáno na jméno Ericha S.

Paragraf 11 úrazového zákona stanoví, že za podnikatele podniku povinného pojištěním, pokládá se ten, na jehož účet provozování se děje. Ustanovení toto vyložila judikatura (srov. na př. Boh. A 7995/29) v ten rozum, že provozování se děje na účet určité osoby tehdy, když tato osoba má risiko hospodářské produkce a když jí připadá důsledně i zisk z této produkce (podnikatelský zisk). Při podniku, na němž je materiálně zúčastněno více osob, dá se jen dle povahy jednotlivých případů posouditi, lze-li všechny účastníky považovati za podnikatele či ne. Pouhý hospodářský zájem na výsledku provozování určitého podniku sám o sobě ještě nezakládá poměr spolupodnikatelský.

Žal. úřad konstatuje v nař. rozhodnutí, že st-l koupil ve veřejné dražbě zařízení podniku zasilatelského, zapůjčil je bezplatně a bezúročně svému příbuznému Erichu S., aby mu umožnil existenci. Z těchto skutečností usuzuje žal. úřad, že st-l má risiko provozu. Okolnost, na niž nař. rozhodnutí poukazuje, že st-l vložil do podniku zařízení, a že toto st-lovo zařízení může býti při provozování podniku poškozeno a zničeno, není znakem, že st-l má hospodářské risiko provozu, neboť o něm bylo by lze mluviti jen tehdy, kdyby hospodářská činnost jako taková dle svého výsledku mohla míti za následek, že nastane poškození nebo ztráta zařízení závodu. Půjčil-li však st-l Erichu S. zařízení podniku zasilatelského k bezplatnému používání, aniž je, jak tvrdí, na finančním efektu provozování podniku zasilatelského interesován, nejde při nebezpečí poškození nebo ztráty zařízení podniku zasilatelského o risiko podnikatelské, nýbrž jde o risiko, které má každý, kdo půjčuje někomu jinému určité věci k bezplatnému užívání, že tyto půjčené věci budou v době zapůjčeni poškozeny. Nelze přece důvodně míti zato, že by majitel zařízení, jehož je potřeba k provozování podniku, půjčil-li

toto zařízení nějaké osobě k provozování podniku, byl již proto podnikatelem, poněvadž poškození nebo zničení půjčeného zařízení by se ho materiálně dotklo. K založení poměru spolupodnikatelského se vyžaduje, aby vzájemný vztah podnikatele k osobě jiné byl takový, že tato osoba, půjčivší zařízení k účelu provozování podniku, měla úmysl a možnost bezprostředně participovati na výnosu podniku v ten způsob, že se jí poskytuje za její přispění v podniku protiplnění, záležející v účasti na celém výtěžku podniku, čímž toto protiplnění nabývá povahy zisku podnikatelského (srov. Boh. A 7995/29 a 12.646/36).

Nař. rozhodnutí tvrdí, že st-li náleží v podstatě zisk z podniku, že je nerozhodno, že se st-l tohoto zisku z osobních důvodů vzdal, a že je bez významu pohnutka st-lova, že tak učinil, aby umožnil existenci Erichu S. Než zjištění žal. úřadu, že st-li náleží v podstatě zisk z podniku zasilatelství Ericha S., nemá opory ve výsledcích provedeného šetření, jak se jeví ze správních spisů. St-l udal při svém výslechu, že v dražbě koupené zařízení podniku zasilatelského půjčil bezplatně a bezúročně Erichu S. a že není účasten na zisku nebo ztrátě z tohoto podniku. Toto tvrzení st-lovo žal. úřad nevyvrátil. Má-li snad žal. úřad jako stěžující si pojišťovna podle jejího vyjádření z 23. října 1934 zato, že není myslitelno, že st-l v případě slušného zisku z provozování zasilatelství nežádal od Ericha S. buďto část zisku nebo mu nepohrozil odebráním provozního zařízení, a domnívá-li se, že takový postup, jak tvrdí pojišťovna, je jakýmsi »samozřejmým hospodářským zákonem«, pak jde o tvrzení založené na libovolných dohadech, jež postrádá jakéhokoli podkladu ve výsledcích provedeného šetření.

Č. 13.028.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: I. Místní volební komise podle zákona č. 663/1919 Sb. je jako orgán veřejné správy vázána předpisy jaz. nař. — II. Vyhláškou obec. úřadu je jakýkoli projev vůle pocházející od tohoto úřadu, resp. od orgánů za něj jednajících, adresovaný širší veřejnosti, ať byl učiněn na jakémkoli podkladě. — III. Domovní seznamy voličské podle zákona č. 663/1919 Sb. mají povahu obec. vyhlášek; je proto starosta obce povinen dbáti toho, aby odpovídaly po jazykové stránce čl. 81 odst. 2 jaz. nař. — IV. Voličské seznamy jsou přílohou vyhlášky, kterou je starosta obce povinen vydati podle § 8 odst. 2 zákona č. 663/1919 Sb. — V. Je-li obec povinna podle čl. 81 odst. 2 jaz. nař. vydávati vyhlášky také ve státním jazyku, musejí býti také voličské seznamy pořízeny i v tomto jazyku.

(Nález z 26. října 1937 č. 15.083/37.)

Prejudikatura: ad I., IV. a V. Boh. A 12.345/36, ad II. Boh. A 11.045/34.

Věc: Ondřej P. v Chebu proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 14. února 1934 o jazykové úpravě voličských seznamů.

Výrok: Stížnost se zamítá.